

Moje (tak trochu) vtajené dítě

(MRZOUT)

+

(MALÉ NEVINNÉ JÁ)

=

(TOUÁRNA NA HOVÍNKA)

AUTORKA BESTSELLERU *JEHO BANÁN*
PENELOPE BLOOM

Moje
(tak trochu)
utajené dítě

MY (MOSTLY) FAKE WEDDING
Copyright © © 2020 Bloom Publishing LLC

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2022
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2590-8 (pdf)

PENELOPE BLOOM

*Moje
(tak trochu)
utajené dítě*

1 Daemon

New York byl přesně tak chladný, jak jsem to v tuhle roční dobu měl rád. Ponurý, tichý a s nepatrnou kapkou deprese. Lidé si museli přidržovat kabáty blíž těla a sklánět hlavy proti větru, takže mě neobtěžovali. Ve frontě v kavárně na mě nikdo neukazoval gesta pistolí a přitom mi nenavrhoval, abych se usmál.

Představa, že chodím po ulicích New Yorku se zasraným úsměvem na tváři, byla směšná. Velmi málo věcí na tomto světě mě dokázalo rozesmát – a jedno z toho bylo tajemství, které si vezmu do hrobu.

Ne. Radši řeším, co je potřeba. Když se o tom bavíme, podíval jsem se našťavaně na hodinky značky Rolex na svém zápěstí a vystoupil z auta. Po chvilkovém rozmýšlení jsem se sklonil k okénku a řekl svému řidiči, aby se sem vrátil přibližně za třicet minut. Doufal jsem, že to bude dostatek času, abych vystopoval svého mladšího bratra Chrise a dotáhl ho na jednání.

Jak jsem znal svého bratra – a bohužel jsem ho znal dobře –, bude někde v okolí místa, kde jsme se původně měli setkat, jen ne přesně tam. Taky se vši pravděpodobností prováděl nějakou pitomost, místo aby seděl a čekal jako normální lidská bytost.

Chris byl jedním z třiceti profesionálních sportovců, které jsem osobně zastupoval, ale přísahám, že devadesát procent mojí každodenní práce zahrnovalo řešení jeho problémů. Můj mladší bratr byl tím, co

dostanete, když vezmete energii a libido nevychovaného pubertáka, smysl pro humor starce, temperament našťavané husy, která štípe děti u rybníka, a dáte to všechno do těla profesionálního sportovce.

Měli jsme se setkat u hotelu Marriott před pěti minutami. Před vchodem po něm samozřejmě nebylo ani památky, takže jsem se musel jít toulat po chodníku, jestli ho náhodou nerozptýlil prodejce s nafukovacími balónky nebo možná stánek s hot dogy. Jednou, když jsme pořádky focení v muzeu, tak jsem ho nakonec našel v dětském koutku, jak mezi batolaty organizuje jakýsi závod autíček Hot Wheels.

To byl Chris. Hodně energie a pro mě zasraně hodně stresu.

Někteří vrcholoví sportovci z celého světa se tu měli setkat a debatovat o možném vstupu do týmu Spojených států na příští olympijské hry. Od té doby, co jsem začal zastupovat svého bratra jako manažer, jsem věděl, že chci po sobě zanechat stopu. Chtěl jsem být jako zástupce Michaela Jordana, David Falk. Chtěl jsem dělat víc, než jen vzít peníze, které se sponzoři rozhodli dát mému bratrovi za to, co prováděl na hřišti. Chtěl jsem pro něj vytvořit impérium. Pro nás.

To nás přivedlo do hotelu Marriott. Americký fotbal stále nebyl začleněn do letní olympiády a dneska jsem chtěl udělat první pokus, aby se to změnilo. Stejně jako olympijské hry katapultovaly Michaela Jordana k hvězdné popularitě, udělají to stejné pro mého bratra, a ještě víc. Udělal by to, co vždycky, ovládl by hřiště a vzpomínali by na něj jako na toho, kdo přinesl americký fotbal na olympiádu.

Samozřejmě to ale záleželo na tom, jestli toho idiota najdu. Kromě toho, pokud to Chris zvládne zpackat, což bylo velice pravděpodobné, mohl bych možná, zatímco tu budeme, přetáhnout jednoho nebo dva sportovce od jejich manažerů pod naši agenturu. Ale to jen tak na okraj.

Opravdu jsem našel muže prodávajícího nafukovací balónky skupině malých dětí a jejich rodičům. Můj bratr nebyl nikde k nalezení a to nejspíš znamenalo, že už šel dovnitř nahánět svůj další zájem: ženy.

Už jsem chtěl vejít do hotelu, když jsem uviděl malou holčičku pustit šňůrku od svého balónku. Útrpně zapištěla, čímž přitáhla pozornost všech k malé červené kouli z gumy, kterou vítr unášel přímo ke mně.

Nepopírám, že jsem ten balónek opravdu nechtěl chytat. Pokud bych měl přiznat plnou pravdu, měl jsem chuť vytáhnout z kapsy pero a propíchnout ho.

Ostatně by to pro ni byla skvělá lekce. Starej se o věci, na nichž ti záleží, a nevěř tomu, že ostatní nebudou chtít to, co miluješ, zničit. Nakonec ani nezáleželo na tom, co jsem s tím balónkem udělat chtěl. Musel jsem si udržovat reputaci.

Byl jsem hajzl a nehodlal jsem se za to omlouvat. Pokud lidé očekávají, že vám na něčem záleží, jenom vám to komplikuje život. Nestarat se o nic bylo nejpevnějším brněním vůbec a já jsem v něm byl oděný od hlavy až k patě, protože jsem na všechno sral.

A tak jsem sledoval, jak ten balónek proplul přímo kolem mě, a ani jsem nevztáhl ruku. Dolétl nad poklop kanálu, vystřelil vzhůru a rychle se tak přeměnil na smutnou malou červenou tečku předurčenou k prasknutí ve stratosféře.

Uvědomil jsem si, že na mě řve matka té holky, a někdo dokonce celé to martyrium natáčel na telefon – protože jasně, našťvaná ženská ječící na chlapa na ulici bude pro jejich dvanáct přátel na Facebooku strhující zábava.

„Jste –“ zadržla se žena. Její ústa se nehlasně pohybovala, jako kdyby se proměnila v rybu na suchu. „Ne-u-vě-ři-tel-né. Dělá vám radost rozplakat malou holku?“

Někdy.

„To k tomu ani nic neřeknete?“ dožadovala se odpovědi.

Ne, pokud nemusím.

„Měla bych – Přála bych vám, abyste –“ Kroutila hlavou, vzteky neschopná slova, zatímco si holčička přitisknutá k její noze konečně začala uvědomovat, že se její balónek už nevrátí. Její obličejík posmutněl a po baculatých tvářích se jí rozkutálely velké, slané slzy.

Ježíši. Zvedl jsem ruku, abych umlčel matku, a zalovil v peněžence pro něco, po čem by sklapla holčička. Strčil jsem jí stodolarovou bankovku. „Jdi si koupit nový. A příště si ho líp hlídej, nebo ti ho rovnou propíchnu.“

Pokud to vůbec bylo možné, vypadala teď matka ještě vztekleji. Holčička se ale okamžitě rozveselila a peníze si vzala. „Koupíme si auto!“ vyhrkla.

Matka mi věnovala poslední nasupený pohled a spěchala s dcerou pryč.

„Páni.“ Vedle mě stála mladá žena kolem dvaceti let se sportovní taškou přes rameno. Při dalším pohledu jsem si uvědomil, že to je nějaká sportovkyně. Odhadoval jsem to na tenis podle štíhlé postavy, trochu svalnatějších ramen a obrovského zeleného tenisového míčku vyšitého na tašce. Měla vyšisované vlasy, opálenou kůži a vypadala, že patří na travnaté kurty country klubu, kde vzdychá při každém podaném úderu.

Tohle jsem myslel pohrdavě, ale rozvířilo to ve mně nesnesitelně živou představu, jaké by asi bylo chytit ji za vlasy a poslouchat její vzdechy, když by si podávala něco jiného než žluté chlupaté míčky.

„Působivé, já vím,“ řekl jsem suše. Svoji techniku, jak lidi poslat do prdele, jsem zdokonalil do té podoby, že už jsem ta slova vůbec nemusel vyslovit. Celé tajemství spočívalo v tónu. S trochou cviku se naučíte druhého přivést k slzám, i když řeknete jenom „mějte se pěkně“. Takže když jsem zamířil k hotelu, byl jsem překvapený, že jí to nedošlo.

Následovala mě. „Máte na mysli svou schopnost být odporný a krutý k malému dítěti? Jo. To bylo megapůsobivé.“

„Je to všechno?“

Udělal rychle dva kroky, postavila se přede mě a dala si ruku v bok. Při pohledu na to, jak vystrčila zadek do boku, jsem měl chuť se rozesmát.

„Má tenhle postoj obvykle lidi vystrašit a přimět, aby vás brali vážně? Jakmile tedy přejdou celý ten barbie vzhled.“

Vytáhla z tašky láhev s vodou, odšroubovala víčko a pak s ní švihla mým směrem. Studená voda mě zmáčela od hlavy až na hrudník, ale na vzteku, který se ve mně probudil, rozhodně nic chladného nebylo. „Co to kur –“

„Pardon,“ pokrčila rameny s přeslazeným, naprosto falešným úsměvem. „Napadlo mě, že jestli jste ve skutečnosti satan, tak by vás voda měla zapudit, nebo tak něco.“

„Neměla by teda být svěcená? Nebo ji teď tenisté nosí v taškách běžně?“

„Vlastně jsem vás chtěla jen zlít. Berte to jako karmu za všechny děti, na které jste nejspíš šlápl, jen abyste dneska ráno vylezl z postele.“

Něco se jí muselo nechat. Měla moji pozornost a to samo o sobě byl úspěch. Ale taky jsem věděl, že ji nemám věnovat všem, kdo se jí domáhají. Musel jsem zvýšit svůj kreténský faktor o několik úrovní, abych ji odstranil ze svého života, než mi způsobí problémy.

„Přeslechl jsem vaše jméno.“

„Jsem Chelsea.“

„Báječné. Až se nakonec rozhodnete poskočit se svojí ubohou kariérou o stupeň nahoru a budete shánět manažera, postarám se o to, aby s vámi nikdo nechtěl spolupracovat. Mějte se krásně.“ Už teď jsem jí věnoval víc energie a slov, než jsem chtěl plýtvat na cizí lidi, ale vytáčela mě víc, než bylo obvyklé.

„Ne.“ Dala si v bok i druhou ruku a naprosto mi zablokovala cestu, pokud jsem ji nechtěl převálcovat.

„Ne?“

„Jo. ‚Ne‘. Už jste to někdy slyšel? Říkají ho lidé, kteří neplánují přistoupit na vaše sračky. Znamená to, že když se mnou budete takhle mluvit, nemůžete očekávat, že budu předstírat, že to je v pořádku.“

Snažil jsem se neusmívat. Abych pravdu řekl, všechno to podlézání a dolézání už mě *vážně* unavovalo. Být bezohledným hajzlem na vlivné pozici lidi rychle změnilo v bezduché „přikyvovače“. Určitým způsobem tedy měla pravdu. Slovo „ne“ bylo pro mé uši cizí, ale kupodivu atraktivní. Také mě donutilo si ji znovu prohlédnout. A nemohl jsem si odpustit, abych ji trochu nepotrápil.

„Slovo ‚ne‘ slyším neustále. Když vyhazuju zaměstnance. Když jim ničím kariéru. Taky ho nejspíš uslyším tak často, jak jen budu chtít, pokud se zeptám ostatních manažerů, jestli o vás už někdy slyšeli.“

Usmála se způsobem, který nebyl přátelský a veselý, jak byste očekávali podle jejích vyšisovaných vlasů a pihovatého nosu. Byla to výzva. Prohlašovala tím, že ji můj přístup nezastrašuje. Pokud vůbec, tak vypadala víc a víc nabuzená, čím víc jsem ji popichoval.

Jasně, pořád měla trochu nudný vzhled panenky barbie. Ale když jsem se podíval důkladně, nebyl jsem si úplně jistý, že tomu tak vážně

je. Měla trochu křivé zuby – jako by kdysi nosila rovnítka a byla příliš tvrdohlavá nebo líná pokračovat s jejich nošením. Ano, já svoje pořád nosil na noc, ale to jen proto, že nejsem takový blbec, abych promrhal roky ortodontického utrpení. Smiřte se s tím.

Z nějakého důvodu stála přede mnou beze slova a podle všeho jí příval nadávek nevadil.

Její nos byl taky mírně zakřivený, skoro jako by do něj dostala tenisovým míčkem. Nebo, soudě podle toho, jak teď dráždila hada bosou nohou, dostala jednu pěstí.

Ať už to bylo, co chtělo, učinil jsem rozhodnutí, že si užiju, jak jí srazím hřebínek intimnějším způsobem, zvláště pokud tu chtěla stát s tímhle samolibým výrazem.

„Ale mám pocit, že bych vás dokázal přimět říct ,ano‘.“

„Prosím?“

„Stačila by trocha soukromí a pár minut času, a to slovo byste prakticky křičela.“ Nebyl jsem si jistý, jestli to myslím vážně, ale věděl jsem jednu věc: její vzpřímená záda a sebevědomí se mnou dělaly divy. Měl jsem chuť na ni tlačit, abych zjistil, co je potřeba k tomu, abych ji donutil se ohnout. A *sakra*, musel jsem uznat, že mě začalo zajímat, jaké by to bylo se dotknout její hladké, do bronzova opálené kůže a trochu jí s tím ohýbáním pomoci.

„Nejenže jste hajzl, vy jste i fantasta.“

„Jak myslíte. Mám důležitější věci na práci než se tu dohadovat s béčkovou tenistkou.“

Zafuněla, pak ale pospíchala za mnou, když jsem vešel do hotelu. Číslo místnosti, kde se konala schůze, jsem měl napsané kdesi v mobilu, ale nechtěl jsem zpomalovat, abych se po něm podíval. Nakonec

jsem prostě vyrazil naslepo dopředu, dokud se malá slečna barbie nerozhodne to vzdát.

Ne, ten její vzhled panenky už se mnou nic nedělal. Při troše štěstí měřila jen pár centimetrů přes metr padesát, a nebyl jsem si jistý, jak vůbec viděla přes síť. Vypadala spíš jako víla Zvoněnka.

Proč ty nejmenší byly vždycky nejtvrdohlavější?

Poté co jsem vyběhl náhodné množství schodišť a prokličkoval několika chodbami, otočil jsem se a přistihl ji, jak se za mnou stále táhne. Rozhodil jsem ruce, cítil jsem první známky toho, jak se moje rozvážnost začíná rozpadat. „Co vlastně chcete?“

„Myslela jsem, že víte, kam jdete, pokud jste tak důležitý, že byste mi mohl zničit kariéru. A předpokládám, že jdete tam, kam i já.“

Upřel jsem na ni pohled. „Vy ani nevíte, kde to jednání je?“

Polkla a pak přešlápla. „Vím, kde je. Nechtěla jsem vás ale pouštět z očí.“

„To se vsadím.“ Rozešel jsem se jinam, najednou jsem litoval, že jsem se nepodíval, kde se to zatracené jednání koná. „Mohla byste mě do prdele přestat sledovat, Zvoněnko?“

„Zvoněnko? A nemohla. Řekla jsem, že vás nespustím z očí, a to taky plánuju udělat. Pokud se o mně pokusíte něco nakukat nějakému manažerovi, chci u toho být, abych mu vysvětlila, že jste jen hajzl, co krade dětem balónky.“

„Neukradl jsem ho. Nechal jsem ho uletět a ta holka dostala hodnotnou lekci.“

„Jo. Že by příště měla mrzuté chlapy v drahých oblecích nakopat přímo do koulí?“

Na tohle jsem neměl čas. Prudce jsem otevřel první dveře, které jsem uviděl, vstoupil dovnitř a zavřel za sebou, aby mě nemohla následovat.

Asi mě nemělo ani trochu překvapit, když do dveří vrazila ramenem a vlítla do místnosti dřív, než jsem stihl zamknout, a poslala nás oba k zemi na jednu hromadu.

Chelsea²

Znáte ty okamžiky, kdy se čas zpomalí? Ty křížovatky, kde máte šanci se podívat na svůj život a divit se, jak jste se sakra dostali přímo sem, do tohoto konkrétního okamžiku? Kde všechny zvuky znějí směšně jako hluboké, pomalé brčení bujaré zábavy? Jako tehdy, když říkal „Kuuuurvaaaa“, zatímco jsme letěli vzduchem a já se hihňala jako blázen.

Tohle je jeden z těch momentů, pomyslela jsem si, když jsem svištěla vzduchem a ten hajzl v obleku mi přitom posloužil jako nějaké hodně přepychově oděné sáně. Zbrzdil můj pád asi jako kámen, a když jsem na něm přistála, sklouzlo mi koleno náhodou mezi jeho nohy. Sám dopadl, až mu zachrastily kosti, převalil se a shodil mě ze sebe. Třeba se ode dneška vzdá zeleninových koktejlů a příště si užije trochu zmrzliny.

„Hej!“ vykřikla jsem a vrazila do něj, když jsem vstávala.

Vyskočil až komicky rychle. Tmavé obočí měl svraštělé, jako by si už představoval různé způsoby, jak mě rozebere kousek po kousku. Připouštím, že na sprostého hajzla kopajícího do dětí byl pohledný. I kdybych mu srazila nějakých deset až dvacet bodů na stupnici atraktivnosti za zřejmé charakterové vady, pořád dosáhl na deset z desíti, a za to jsem ho nenáviděla ještě víc.

Byl to jeden z těch chlápků, kterým příroda štědře nadělila, co se dalo. Držení těla měl jako voják, s rovnými zády a krkem, a jeho svaly nepostrádaly štíhlost, kterou jsem vždy u mužů upřednostňovala.

V podstatě pokud nebyli schopní si utřít vlastní zadek, měli by si dát od posilovny pauzu, a byla jsem si celkem jistá, že pan Nevrlý si dosáhl na svoji zadnici v pohodě, těmi svými dlouhými... *Dost. A prosím, Chelsea, pro boha svatého, už nikdy si nepředstavuj, jak si cizí sexy chlap utírá zadek. To by nedělalo dobrotu.*

Jde o to, že čím víc jsem se na něj dívala, tím víc jsem nacházela rysů, kterými bych se mohla kochat. Měl ostře řezaný nos, malé znaménko na kraji úst, což bylo kupodivu atraktivní. Jeho plné rty dokonce měly typické zaoblené vykrojení, které nenechávalo moje myšlenky na pokoji. K tomu všemu jeho dokonalé vlasy byly téměř černé a oči měl modré a tak jasné, že si mohl číst pod dekou.

„Hele!“ Teď už nezněj chladně a klidně. „Vy musíte být ta nejšilenejší ž–“

„Kdo zabouchne dveře před obličejem někomu, s kým vede rozhovor?“

„To nebyl rozhovor! Snažil jsem se vás zbavit.“

„Tak co to bude? Chcete se mě zbavit, nebo chcete svému křehkému egu dokázat, že mě dokážete přimět říct ,ano‘?“

Oči se mu zúžily do tenkých čárek, což způsobilo, že se kraje jeho tváří sraštily frustrujícím sexy způsobem. A najednou se všechen ten rozlícený vztek, který jsem v nitru cítila – nejen k němu, ale k celé situaci, jež mě sem dneska dovedla – zamihotal a změnil. Můj žaludek zaplavil žár a má kolena vyhrožovala přeměnou v želé.

Přestaňte, kolena. Celou tuhle věc se stáním jsme si už několikrát nacvičovaly, tak teď přestaňte předstírat neschopnost.

„Měla bych vás nechat na pokoji,“ řekla jsem tiše. Natáhla jsem ruku ke dveřím, ale přitiskl na ně svou dlaň, čímž mě zastavil.

„Nemysli si, že se mnou můžeš mluvit tímhle tónem a pak si jen tak odejít, Chelsea.“

Polkla jsem. Neznala jsem nikoho tvrdohlavějšího, než jsem já. Myslel si, že dokáže otrást mým světem. Viděla jsem mu to na očích. Postavila jsem se mu a on měl za to, že když se se mnou vyspí, ukáže mi, kde je moje místo. Jako by to, že díky němu mé rty vydají pár vzdechů, přičemž on na mě bude shlížet zcela bez emocí, něco dokazovalo.

Kdybych byla o trochu méně tvrdohlavá, odešla bych. Věděla bych, že vyspat se s někým, abych měla v hádce navrch, je mimo graf stupidity.

Ale... Nebyla jsem méně tvrdohlavá. Vlastně jsem byla tak paličatá, že to vedlo k nejednomu výletu na pohotovost, jako tehdy, když jsem olízla zmrzlý basketbalový stožár, abych dokázala, že se můj jazyk nepřilepí – *přilepil*. Nebo tehdy, když jsem prostě musela dokázat, že led na jezeře není tak tenký, aby se na něm nedalo bruslit – *byl*. Nebo dokonce tehdy, kdy jsem prohlásila, že zvládnou sníst jednu z nejpálivějších chilli papriček – *nezvládla*.

Takže jsem se natáhla, sevřela jeho kravatu a přitáhla si ho trochu blíž. „Myslíš, že tohle vyhraješ, pane Kravaťáku?“

Koutky jeho úst se stočily nahoru. „Vím, že ano. Stejně jako každý, kdo skončí naproti tobě na kurtu.“

„Nevíš o mně ani ň.“

„Vím, že mě necháš, abych tě políbil.“

Pevně jsem stiskla zuby. Chtěla jsem mu říct, že je na omylu, ale když ke mně sklonil bradu a já ucítila závan mužského pižma – vůni peněz a čerstvě posekaného dříví –, slova mi odumřela na rtech.

Bože. Proč jen jsem tak tvrdohlavá? Nemohla bych se jednou paličatě rozhodnout dokázat, že nejsem paličatá? Aspoň jednou? Až na to, že všechny moje myšlenky byly bezbranné. Naprosto mě uchvátil

a hluboko uvnitř jsem věděla, že se z tohohle jen tak nedostanu. Byl jako mořský proud, čím víc jste s ním bojovali, tím víc vás odmítal pustit. Jediná cesta ven byla uvolnit se. Podvolit se mu a přečkat proud, dokud se vás nenabaží a nenechá vás odplavat zpátky na pobřeží.

Prohrála jsem v okamžiku, kdy jsem do toho vstoupila, ale pořád jsem nebyla připravená to akceptovat.

Zaklonila jsem hlavu a nechala ho, aby na mě zaútočil svými rty. Zajímalo by mě, jestli v tom okamžiku cítil stejný přívál rozžhaveného vzrušení jako já. Nebyl to obyčejný polibek. Nebyli to dva lidé hledající náklonnost. Nebyla v tom touha po uznání.

Byla to bitva a naše rty byly vojáci mlátící se o sebe. Naše jazyky se střetly a narážely do sebe v žhavém, krouživém souboji, z kterého se mé tělo nabilo energií.

Tahala jsem ho za sako a doufala jsem, že něco roztrhnu, zatímco se pokoušel ze mě stáhnout sukni.

Když se ani nepohnula, netrpělivě ji vykasal nahoru, nadzvedl mi nohu, opřel si ji kolem pasu a přitiskl mě ke dveřím, aby se o mě mohl třít. Rty mi přešel po krku a cítila jsem, jak se ďábelsky usmál. „Řekni mi, abych přestal. Jen to udělej.“

„Mlátíš děti. Nedám ti, co chceš.“

„Ne?“ Rukou mi sjel mezi nohy a já jsem zalapala po dechu. „Už jsi pro mě celá vlhká.“

„To je kvůli někomu jinému.“

Chvilku jsem si myslela, že se tomu začne smát, ale místo toho mě chytl za rameno a otočil mě, tvář mi přitiskl ke zdi a rozkrokem se přitlačil k mému zadku. „Je mi jedno, kvůli komu to je. Teď je to moje.“

Mráz mi přeběhl po zádech. Fajn. Nevrlý? Ano. Arogantní? Rozhodně. Kope do dětí? Nejspíš. Ale to, jak na mě majetnický vrčel, mě vzrušovalo. To jsem mu musela nechat.

Olízla jsem si rty. „Nechám tě tohle provádět jen proto, abych viděla tvoji tvář, až se ti nepodaří mě udělat.“ Popravdě jsem s mužem nikdy opravdový orgasmus neprožila. Nějaké malé motýlky tu a tam a pár věcí mezitím, ale nikdy pravé vyvrcholení. Nechali mě lačnicí a nenaplňnou a to byl jeden z důvodů, proč jsem věděla, že si tohle užiju. Při sledování, jak se mě pan Kravaťák snaží uspokojit, se aspoň budu cítit jako vítěz.

„Nejenom že se uděláš po celým mým ptákoví. Pěkně si na to počkáš a budeš žadonit, ať ti to dovolím.“

Zasmála jsem se, až na to, že ten zvuk neměl tu autentičnost, kterou jsem zamýšlela. Jeho ruce byly na mých bocích a mé tělo přitisknuté k jeho. Mohla jsem mluvit, co jsem chtěla, ale věděla jsem, že jsem pod jeho kontrolou. V jeho moci.

Zaslechla jsem zacinkání jeho opasku a cítila, jak mu sklouzly kalhoty. Zavřela jsem oči, čekala jsem. Měla jsem akorát dost času na to, abych se na sebe podívala ve svém duševním zrcadle a zeptala se, co si sakra myslím, že dělám. Ale celý dnešek byl jeden velký průšvih, začalo to, už když jsem se objevila na tomhle jednání bez pozvání. Bylo skoro příhodné, že jsem se právě chystala mít nenávistný sex s naprosto cizím chlapem v prázdné zasedací místnosti.

„Doufám, že máš gumu, jinak se ke mně ani nepřibližuj.“

Když ležérně vytahoval obal z kapsy, uvědomila jsem si, že pořád neznám jeho jméno. *Kouzelné*. Chlap, kterého jsem už téměř nechala do sebe vklouznout, u sebe nosí osobní zásobu kondomů. Z toho bylo jasné, že jsem se ocitla na absolutním dně.

Ale na druhou stranu, když vypadáte jako pan Kraváták, zásoba kondomů dává pravděpodobně stejný smysl jako nosit deštník po Londýně.

Připravila jsem se, až ho do mě bez cavyků vrazí, ale místo toho jsem na zadku ucítila jeho dlaně. Když jsem se otočila, abych se podívala, co dělá, akorát jsem zahlédla, jak si za mnou dřep a strhnul mi kalhotky.

Oči se mi rozšířily, když přitiskl ústa mezi mé nohy a začal mě důkladně líbat a lízat. Bez úspěchu jsem se snažila zarýt prsty do zdi, abych získala oporu. Nakonec jsem se kousala do kloubů, abych zastavila sténání, o kterém jsem věděla, že by na jeho hloupém obličejí vytvořilo spokojený škleb.

Jo. Bylo to úžasné. Trochu jako by si vybíjel vztek... na mé kundičce... svým jazykem. Tedy jestli tohle byl způsob, jakým ventiloval frustrace, myslím, že bych si dokázala představit nějakou dohodu, kdy bych se přihlásila jako jeho dobrovolný boxovací pytel. Zvlášť pak jestli rány budou pokaždé způsobeny jeho jazykem.

I tak jsem sebrala všechnu sílu a zůstala potichu. Zdálo se, že s každým okamžikem, kdy jsem nevydala jediný zvuk, se rozčílil o trochu víc. Sklouzl rukou kolem mých boků a začal mi božsky obkružovat klitoris, ale já se jen víc kousala do kloubů prstů.

Byla jsem tichá jako noc. Byla jsem jako hradní stráž, která sebou ani necukne. Byla jsem... No, byla jsem v nebi, ale táhl mě tam sám ďábel a byla jsem si dost jistá, že pokud vás do nebes vynáší ďábel, něco je špatně.

Frustrovaně do mě zaúpěl, až jsem se celá zachvěla, postavil se a s něčím si pohrával. O chvílku později jsem cítila, jak mi mezi nohama klouže teplý hebký tlak jeho délky. Vzal mě za ruce – což taky znamenalo, že mi sebral jednu ze zbraní, díky nimž jsem vydržela

potichu – a nad hlavou mi je stiskl k sobě jednu přes druhou. Jednou rukou je držel pevně na místě. Druhou mě popadl za zadek.

Nebudu prohlašovat, že způsob, jakým jsem ho v sobě cítila, byl to nejlepší, co jsem kdy zažila. Nehodlám říkat, že to bylo, jako by někdo smíchal dohromady vzrušení z horské dráhy, motýlky prvního polibku, ohňostroj a pojídání čerstvě upečených čokoládových řezů do injekční stříkačky a vpíchnul mi to přímo do žil. Ne. Nic z toho rozhodně říkat nehodlám. Budu si to jen myslet v koutku své zatracené mysli, protože *páni*.

Celé moje tělo se třásl, jak svíral moje zápěstí a bok, klouzal do mě a roztahoval mě tak, až jsem měla pocit, že bych měla strávit příštích pár let v kostele s pokorně skloněnou hlavou a modlit se za odpuštění. Protože jestli jsem se jako malá při nucených návštěvách nedělní školy něco naučila, tak to bylo to, že cítit něco takhle úžasného je na sto procent hřích.

Stiskla jsem zuby, připravená na odhodlané přírazky pana Kravatáka za mnou. Bylo to *skoro* tak, jak jsem si to představovala. On frustrovaný a odhodlaný, zatímco já jsem si uchovala kamennou tvář a nereagovala na jeho úsilí. Až na to, že teď ztěžka oddechoval a v jeho chtíčem naplněných očích se rozhodně nezrcadlilo nic chladného.

A s nečekaným zděšením jsem si uvědomila, že se ve mně rychle zvedá vlna orgasmu a hrozí, že vybuchne. Že se přelije přes něj. Přelije se přes mé představy o tom, že důvod, proč se s mužem nedokážu udělat, je to, že jsem ještě nepotkala toho pravého – že klíčem k mému potěšení bude penis pana Dokonalého.

Všechno to bylo špatně.

Přestala jsem se soustředit dostatečně dlouho na to, aby z mých rtů vyklouzla osudná slova. „Ano. Ach *bože*, ano.“ *Do prdele*. Ani jsem si

nemohla ústa zakrýt rukou, protože je měl stále ve svém sevření. Cítila jsem, jak ztuhl, a z toho, jak mě pevně sevřel, jsem poznala, že ve mně vyvrcholil. Díky bohu, že jsem trvala na kondomu.

Vytáhl ho ven, kondom odhodil do koše opodál a natáhl si zpátky své drahé kalhoty, jako by mu bylo jedno, že je stále ulepený mým vyvrcholením. Nebo to byl perverzní bastard, kterému se líbila představa mít mě po celý zbytek dne na ptákoví. Polkla jsem, přála jsem si, aby mě ta představa nevzrušovala.

S nedůstojným zatřesením boky jsem si stáhla sukni, pak jsem si klekla a navlékla si kalhotky. Neexistoval žádný sexy nebo elegantní způsob, jak si před ním ještě zachovat tvář. Ne po tomhle. Zvláště ne potom, co vyhrál naši hloupou, směšnou hru.

„Nechystáš se mi to dát sežrat?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Narovnal si kravatu a z jeho pohledu byste nikdy neřekli, že do mě vypustil svůj náklad. „Dostal jsem, co jsem chtěl.“

Stupidní arogantní hajzl. „Jo?“ řekla jsem trochu moc zoufale, jako bych z něj chtěla ještě něco mít, než naprosto zmizí z mého života. „Prostě jen odejdeš?“

Prošel kolem mě, otevřel dveře dokořán, a než odešel, na chvíli se pozastavil. „Vztahy jsou pro lidi, kteří mají čas.“

„Jo,“ zavolala jsem za ním. „A funkční srdce.“ Nevím, proč jsem se s ním snažila hádat. Existovalo přesně nula procent mé osoby, kterých si myslelo, že on a já máme být jen minimální šanci, abychom byli ve vztahu kompatibilní.

Až na to, že... Tohle nebyl jen sex. Byl to zážitek. Měla jsem pocit, že se mi tím změní život, ať už to bylo melodramatické, jak chtělo. Vtrhnul do mého života a několika božskými přírazy rozluštil jednu z mých ústředních teorií o vesmíru. Moje prokletí vztahů bez orgasmů

neexistovalo, protože ten pravý byl stále někde tam venku. Jenomže – *ech*. Ani nevím, co to bylo, ale teď jsem nemohla změnit ten fakt, že první, komu se to povedlo, byl *on*. Přála jsem si, aby to pro mě nebylo tak důležité.

Dveře se zavřely a já se zmohla jen na to, abych se posadila na studenou zem a přitáhla si kolena k sobě. Zdálo se mi, jako by můj život přímo praskal ve švech. A pak jsem mezi nohama ucítila podivné teplo a vlhko. Trochu jsem si poposedla. Určitě jsem nebyla pořád vzrušená, takže to nebylo tím, že by ta holčina dole připravovala tunel na další průjezd vlaku.

Přiložila jsem ruku na zdroj vlhka a šklubla sebou. Byl to... Vytáhla jsem ruku zpátky a na špičce prstu jsem uviděla malý kousek kondomu společně s bohatou dávkou DNA pana Kravatáka. Než se mě zmocnil skutečný šok a zděšení, říkala jsem si, co to na mém prstu asi právě plavou za dětičky supermodela, které jen čekají na to, až vpochoďují do světa a začnou lidem natrhávat zadky.

Oklepala jsem si prst a rychle se odsunula, celá jsem se chvěla.

Kondom prasknul.

„Prasknul,“ řekla jsem nahlas jen proto, že měl můj šokovaný mozek za to, že to potřebuju. „Ten zatracený kondom prasknul. Udělal se ve mně.“

Vyskočila jsem a přitiskla si obě ruce na hlavu. Zběsile jsem si v duchu prolétla kalendář a zjistila, že bych neměla ovulovat. A díky bohu za to, protože jsem četla jeden děsivý článek o tom, co s vaším tělem po jednom užití udělá pilulka „po“. Přísahala jsem, že se toho svinstva nikdy nedotknu, až na to, že tohle by mohla být oprávněná výjimka.

Blesklo mi hlavou, že za ním poběžím a řeknu mu pravdu – že mu zbytek jeho kapesního kondomu pochybné kvality připlesknu na tvář. Ale ne. Musím se jen uklidnit. Biologie byla na mojí straně. Bylo to v *pohodě*. Nechám se otestovat, abych si ověřila, že jsem nic nechytla, a tím to končí.

POZNÁMKA OD MÉHO BUDOUCÍHO JÁ:

UŽ TUŠÍŠ, KAM TO POVEDE, ŽE JO?

3 Daemon

Nebyl jsem na to nijak pyšný, ale zastával jsem názor jednou a dost. Kdyby bylo po mém, zcela bych se zbavil své biologické potřeby strkat péro do teplých, vlhkých děr. To jsem udělat nemohl, což znamenalo, že jsem si občas zajel. Čím náhodněji, tím líp.

Až na to, že moje krátké milostné dostaveníčko s tenisovou Zvoněnkou spadalo přesně do té kategorie zajížděk, na které bych si i zvykl. Líbilo se mi, že se mi postavila. Samozřejmě nakonec hodila ručník do ringu jako všechny před ní, ale její vzdor byl vítanou změnou. Bylo taky dost dobře možné, že se mi akorát moc líbilo ji ojíždět a zbytek byly jen důvody, proč usilovat o druhé kolo představení.

Narovnal jsem si kravatu a znovu zkontroloval, že mám pásek na svém místě. Bylo nepodstatné, jestli bych si někdy v budoucnu rád dal Chelsea znova. Nemohl jsem si dovolit někde se uvázat, stejně by mě přinejlepším zklamala, přinejhorším pak zradila.

Musel jsem udělat jedinou věc, a to jít dál a nechat ji tam, kam patřila: do mojí minulosti.

Když jsem našel Chrise, měl jako obvykle rozčuchané vlasy a následovala ho žena s dlouhýma nohama, oblečená do přiléhavých šatů.

Chris hrál na pozici rozehrávače národní ligy amerického fotbalu a vždycky věděl, jak na ženské, dokonce i předtím, než se stal bohatým

a slavným. Nejspíš to měl na svědomí jeho vzhled drsného, zlého hochy, který si pěstoval. Potetovaný svalovec, který pro vtip nejde daleko. Taky občas potřeboval vedení jako dychtivý pes, ale jakožto starší bratr jsem byl ochoten tuto práci vzít na sebe.

Upoutal moji pozornost, přitáhl si ženu blíž k sobě, aby ji mohl rychle, hravě políbit na krk, a pak mi zamával. „Zavolej mi za pár hodin. Musím doplnit tekutiny a vzít si zinek před dnešním večerem.“

Málem jsem dospěl k moudrému rozhodnutí neptat se, ale zvědavost nade mnou zvítězila: „Zinek?“

„Jo. Pomáhá zvýšit produkci spermatu. Tím myslím objem.“ Roztáhl prsty jedné ruky, pusou vydal praskavý zvuk a posléze napodobil, jak se mu něco rozprskává přes celý obličej a hrudník.

Přimhouřil jsem oči. „Chceš se celej postříkat s větší razancí?“

Chris si odfrkl. „Ne. Nemírím přece na sebe. Ty snad jo?“

„Co?“

„Když si ho honíš. Vystříkáš se na svoje břicho? Protože... Nechci tě soudit nebo tak něco, ale –“

„Prosím tě, vzpamatuj se,“ řekl jsem a nevěřičně kroutil hlavou nad svým bratrem i nad tím, že jsem vědomě přistoupil na tenhle pitomý rozhovor.

Poplácal mě po rameni a stiskl ho. „Zinek. Měl bys ho zkusit. Některé holky po malé DNA sprše přímo šlípí.“

Málem jsem se pozvracel, ale i tak jsem nemohl se neusmát. „Jsem si téměř jistý, že jestli jsi to před nějakou holkou takhle nazval, rozhodně po ‚DNA sprše‘ nešlela.“

„No, předpokládám, že jsi mě nevystopoval až sem, abychom se bavili o obsahu mých koulí. Takže co je?“

„Máš být na jednání. Se mnou. Víš, proč tu jsi?“